

Ljubljanski

Leposloven in znanstven list.

Štev. 3.

V Ljubljani 1. sušca 1890.

Leto X.

Satura.

13.

Sloveti, slava, slaven, slavna, slôva
Zeló ste razveljavljena med nami,
Saj lôvoru pri nas je kakor slami
Pod ničem gólím cena že njegôva.

Nam to veljá, kar moč stori surôva,
Ne kar vzcvetè za vèščimi rokami,
In če razumniki majó z glavami,
Zaničevanje, srd sta jim gotôva.

Očákov trdna rúšimo poslópja,
Da nežne si krpícamo gradiče,
Po njih žedímo brez dejanja »slavniè«.

A roka vstraši méča se in kópja,
Ko dom na vójno dúševno zakliče —
Mirújte v grôbih, dédje starodavni!

14.

Ceníl premalo tebe sem, čevljarja,
Ki stvôru ni je tvojemu napake,
Da lèhke delajo nogé korake
In kurje mi okó jih ne pokvarja.

Precenjal često pisca sem sušmarja,
A stidim zdaj budálosti se take,
Povzdígal nádte pevske sem bedake,
Zató me sodbe svoje bič udarja.

Pozabi, mojster-smôlec moj, dobrotno,
Krivico storil tebi sem veliko:
Ti sam odtéhtaš »milih« sto poetov.

Nasmíhanje že vidim blagohotno,
Zatorej ná pristójno lovoriko,
Naméček vrstam jednega sonetov!

Jož. Cimperman.

Nébu.

Módro nebó,
Gledáš na našo zemljó,
Gledáš goré,
Pólja in sinje morjé!

Lahnih da kril,
Tvoj da oblaček bi bil:
Stráni okó
Jaz bi obračal, nebó!

Kam, ne povém!
Gledalo ti bi potém
V óno mi vas,
Nášlo da nje bi obraz! y.

